

Rahvas armastas selletaolisi pidustusi ülitõuga. Kui nad ühel niisugusel suurel lohtupäeval kokku kogustivad, ei teadnud nad ial, kas toledat weremängu ehk rõõmsat pulma nõha saavad. Selle teadmata oleku pärast oli see asi kole põnew; rahwobulgale tegi see ettetulel rõõmu ja keegi mõtleja inimene ei suutnud selles ülelobut leida, sest et otsus olnud ja laebtuseoluse enese lões?

Sel poolmetkilikul kuningal oli tütar, kes nii ilus oli, kui ta kõige ilusam ettesujutamise mõim, ja niisamasuguse tulise ja walitusehimulise meelega kui kuningas ise.

Kuida lugu harilikult ilka on, oli neiu kuningas silmateralis ja ta armastas teda enam kui terwet maailma.

Kuninga õueometnikkude leffel oli üks noormees, ilus ja armas, aga alomost soost, nagu romanifangelased, kes kuningas tütreid armastawad, ilka on. See kuningatütar oli aga oma armastajaga väga rahul, sest see oli kõige ilusam ja wahwom mees terwes kuningriigis, ja neiu armastas teda väga palawalt, ehk küll selle palawuse sees nagu midugi metslikku peitus. Mitu kuni edenes see armastuse lugu õnnelikult, kuni kuningas ühel päeval selle jälgele sai. Ta ei wiititanud ega wantunud mitte, lohusetäitmise jaoks sammusid teha. Noormees pandi tohe finni ja määrati üks päew, mil saatus tema üle „kuninga areenast“ pidi otsuse andma. See oli muidugi teada haruldare sündmus ja kõik ootasivad suure põnewusega otsustawat päewa. Niisugust lugu ei olnud ennemini weel ial ette tulnud; weel ial enne ei olnud üks alom julgenud kuningas tütre pääle filmi heita. Pärast muidugi sai see lugu üena igapäewasets; aga sel korral oli see a lles uus ja imestust ärataw.

Kõik kuningriigi tiigripuurid otfiti läbi, et otsuse

täidesaatmise jaoks kõige tugewamat ja wihasemat looma leida. Ja neiuude hull terwet maal, kes noored ja ilusad oliwad, sai hooplega läbi woodatud, nimelt asjatundjate poolt, et noormees enesele kohalise pruudi jaoks, kui saatus teda selle osalises pidi määrama. Kõik teadis igaüks, et tegu, mis laebtusealusele süüks anti, tehtud oli. Ta oli printsessi armastanud ja ei saanud seda sugugi, ta printsess ei teinud seda, aga kuningas ei oles ial rahul olnud, et niisuguste põhjuste pärast tema lohtupidamise wiis, mis kõigile suurt rõõmu tegi, lõrwale oles järeud saanud.

Määratud päew jõudis lätte. Egidalt ja laugelt weelas rahwas kokku, igaüks tahtis otsusetundi oma silmaga nõha. Rõdud ja ruumid oliwad üleni inimesi täis, ja need, kes enam sisse ei mahtunud, pidiwad müüri wälismise ääre taga seisemisega leppima. Kuningas ja ta õuelond istusivad oma platsil — laiskuste wastu.

Kõik oli walmis. Anti märk. Kuninga trooni kohalt alt areena ääre seest läks üks lahti ja printsessi kallite sammus areenasse. Ta oli nii ilus, et imestusejumini läbi rahwaridade täis. Waewalt pool kõigist päältwaatajatest oliwad teadnud, et üks nii ilus noormees nende seas elas. Mis ime, et printsess teda armastas! Kui kole aga noormehele niisugusel toledal seisukohal wiibida!

Kui noormees edasi sammus, teeras ta end ümber, et kombe järele kuningas ees kummardada. Aga ta ei mõtelnud selle juures sugugi kuningas ligiduse pääle, ta filmad wiibisivad printsessi näol, kes isa paremal käel istus. Kui neiu loomus mitte nii poolmetkilik ei oles olnud, ta ei oles mitte sira tulnud, nüüd aga ei tahnud ta sellest lõbust mitte ilma jääda. Sellest filmapilgust